

JP DELANEY

A NEW YORK TIMES
A LÁNY A MÚLTBÓL
BESTSELLERÉNEK SZERZŐJÉTŐL

PLAYING

NICE

ELCSERÉLT ÉLETEK

PULSE
VÁLOGATÁS

Mi lenne, ha megtudnád, hogy a családotod nem is a tiéd? Mire lennél képes a védelmükben? Izgalmas új lélektani thriller A lány a múltból szerzőjétől...

Egy reggel Pete Riley kinyitja az ajtót, és beengedi rajta minden szülő rémálmát, mert a küszöbön a vadidegen Miles Lambert áll, aki azt a letaglózó hírt hozza, hogy Theo, Pete fia, valójában nem az ő fia, hanem Lambertéké, akit a születésekor cseréltek el egy létszámhiánnyal küszködő kórházban, míg Rileyék fiát Miles és a felesége, Lucy vitték haza. Ezzel Pete, az élettársa, Maddie, és a két éve nevelt kisfiú élete örökre megváltozik.

A sokk elől a két család a kölcsönös jóakarattal keresne vigaszt, buzgón próbálják összeegyeztetni nagyon eltérő életstílusukat, azt remélve, hátha lehet belőlük rendhagyó modern família. De mivel perelni akarják a kórházat, a hivatal vizsgálódni kezd, és több aggasztó mozzanat is kiderül arról az éjszakáról, amikor az újszülöttest elcserélték. Ezek után megbízhat Pete és Maddie a másik félben? Vagy akár egymásban? Miféle titkokat rejtget Lamberték méregdrága ajtaja? Az idegek a végsőkig feszülnek, Pete és Maddie most tudják meg egymásról: semmitől sem riadnak vissza a családjuk védelmében. A tisztességes játéknak vége.

A SZERZŐ KORÁBBI KÖNYVEINEK MÉLTATÁSA

A lány a múltból – The Girl Before

„Mesterien megírt, letehetetlen thriller,
mely új dimenziót ad a műfajnak.”

Booklist

Believe me – Játssz velem!

„Hullámvasút, amelyre megéri felülni.”

Publishers Weekly

The Perfect Wife – A tökéletes feleség

„Egyszerűen lázba hozott J. P. Delaney új
könyve! A tökéletes feleség. A tökéletes
élet. A tökéletes szerelem. És a tökéletes
hazugság. Igazán lebilincselő lélektani
thriller.”

Goodreads

A SZERZŐRŐL

J. P. Delaney a The New York Times
bestsellerlistás szerzője. Ő A lány a
múltból – The Girl Before, a Believe me –
Játssz velem! és a The Perfect Wife – A
tökéletes feleség írója.

Tudj meg többet a könyvről:

www.facebook.com/DreamKonyvek

„J. P. Delaney most sem okoz csalódást. Ez a regény a jellemformálás idegeket borzoló mesterkurzusa. Sorai csordultig teltek szenvedélyes érzésekkel.”

Press Association

„Lenyűgöző, váratlan és mélységesen meggyőző alkotás.”

Daily Mail

„Megrendítően őszinte és rettenetes. Az olvasók nem szemlélhetik kívülállóként a rémálommal viaskodó család balsorsát.”

Woman's Weekly

„Ez a lebilincselő thriller hátborzongató forgatókönyvet követ, és meghökkentő fordulatokban bontakozik ki, hogy mi mindenre képes a szülő a gyermekéért. Egy családi dráma a legnyomasztóbb formájában!”

Publishers Weekly

„Egy igen szenvedélyes, érzelemgazdag és izgalmas olvasmány! Minden szülő rémálma. Beállít Miles, a sosem látott idegen, és közli, hogy Pete fiának ő az apja. Mert újszülötteiket elcserélték, és ezt DNS-eredményekkel is alátámasztja. Lidércnyomás, tele titkokkal.”

B&N

JP DELANEY

PLAYING

NICE

ELCSERÉLT ÉLETEK

— részlet —

PETE

Ez is csak egy olyan nap volt, mint a többi.

Ha ez most kis színes lenne, vagy karcolat, olyasmi, amit naponta irkálok, a szerkesztő ezért az első mondatért lesöpörte volna. *Az első mondatnak meg kell fognia a népet, Pete!*, mondta volna, visszadobva a cikkemet. *Fess képet, díszletezd be a színpadot. Légy drámai! Az utazó riporternek közvetítenie kell a hely szellemét. Vigyél el utazni!*

Szóval ez is csak egy olyan nap volt az észak-londoni Willesden Greenben, mint a többi.

Mert az a helyzet, hogy mielőtt kopogtattak volna nálam, ez csak egy átlagos nap *volt*. Elismerem, szokatlanul kellemes: ragyogó napsütés, a levegő friss és kék. A földön, a zugokban még megbújt egy kis hó, de olyan puha, cukorszerű, amilyen közvetlenül olvadás előtt szokott lenni, és az Acol Road-i óvodába beözönlő gyerekek egyike sem áztatta volna át a kesztyűjét azzal, hogy hógolyót próbáljon gyúrni belőle.

Tulajdonképpen volt egy rendhagyó apróság. Miközben bevittem Theót az óvodába, jobban mondva követtem befelé – egy vaskos, háromkerekű triciklivel leptük meg

a második születésnapján, amelyről le sem lehetett szedni –, észrevettem, hogy három ember, két férfi és egy nő figyel az utca túloldaláról. A fiatalabb férfi nagyjából egykorú volt velem, harminc-egynéhány éves, az idősebbik meghaladta az ötvenet. Mindketten sötét öltönyt viseltek sötét gyapjuszövet felöltővel; a nő, egy szőke, olyasfajta combközépig érő műszőrme kabátba burkolózott, amelyet a divatos sípályákon látni. Túl elegánsak voltak a mi londoni környékünkhöz. De aztán megláttam, hogy az idősebbik férfi kesztyűs kezében aktatáska lóg. Ingatlanközvetítő, gondoltam, a helyi gyermekgondozási intézményeket mutatja meg a lehetséges vevőknek. A Jubilee vonal a mi állomásunkról lemegy egészen Canary Wharfig, és mostanában még a bankárok sem győzik pénzzel West Hampsteadet.

A fiatalabb férfi valahonnan ismerősnek tűnt, de aztán elterelte a figyelmemet Jane Tigman, akinek a fia, Zack, máris visított és rúgkapált az anyja karjában a gondolattól, hogy itt hagyják. Jane még nem jött rá a trükkre, hogy hagyni kell a srácokat, hadd menjenek be az óvodába a saját lábukon, nem szabad ölben vinni őket, mert az csak véglegesebbé teszi az elválás pillanatát. Megláttam az óvoda ajtaján egy kiírást a könyv világnapjáról, ami tegnap még nem volt itt – jaj, ismét ki kell eszelnem egy jelmezt –, aztán ki kellett fejtenem Theót a sisakjából-kesztyűjéből-kabátjából, majd be kellett dugnom a kesztyűt a kabát zsebébe, jó mélyre, hogy ki ne essen – még mindig nem jutottam odáig, hogy felerősítsem a kesztyűre a névcédulát –, aztán segítenem kellett fölakasztani a kabátját a fogasra, jól betuszkolva a többi közé, mielőtt leguggoltam volna, hogy egy végső buzdító beszédet tartsak neki.

– Oké, nagyfiú. Ugye, ma szépen fogsz játszani?

Bólintott, és tágra nyílt szemekkel nézett, mutatva, milyen őszinte.

– Igen, papi!

– Tehát nem rántod ki senki kezéből a játékot. És felváltva játszotok vele, ez nagyon fontos. Emlékszel, megbeszéltük, hogy felváltva választunk ebédet is. Vagyis ma te választasz, holnap én. Mit kérsz ebédre?

– Áfímúzit! – közölte pillanatnyi fontolgtatás után.

– Áfonyás smoothie-t – ismétetem meg, hogy egyértelműsítsem. – Oké, csinálók, mielőtt jönnék érted. Legyen szép napod!

Adtam neki egy pusztit, és ő már el is rohant nagy lelkesen.

– Mr. Riley?

Odafordultam. Susy volt, az óvoda vezetője. Úgy láttam, azt várta, hogy Theo bemenjen.

– Válthatnék önnel pár szót? – tette hozzá.

A homlokomra csaptam.

– A csőrös pohár! Elfelejtettem. Még ma hozok be egy másikat – mondtam, de félbeszakított.

– Nem a csőrös pohárról van szó. Bejönne az irodámba?

– Semmi ok az aggodalomra – mondta, miközben leültünk, amiből természetesen rájöttem, hogy határozottan van ok az aggodalomra. – Csak az van, hogy tegnap újabb incidens történt. Theo ismét megütött egy másik gyereket.

– Ó! – mondtam védekezve. Ez már a harmadik volt ebben a hónapban. – Oké. Ez olyasmi, amin dolgozunk otthon. Az internet szerint néha megtörténik ebben a korban, ha a fizikai fejlettség megelőzi a verbális fejlettséget. – Fanyarul mosolyogtam, mutatva, hogy nem vagyok olyan ostoba, hogy elhiggyem a neten olvasható összes elméletet a szülővé válásról, de nem is vagyok önhitt középosztálybeli apa, aki azt képzei, hogy mivel a fia már óvodás, felmentést kap a szülőséggel járó erőfeszítések alól; vagy, ami ennél is rosszabb, nem akarja tudomásul venni, hogy az ő szeme fényének is vannak hibái. – És Theo

természetesen kissé elmaradt a beszédfejlődésben is. Örülnek minden javaslatnak.

Susy láthatóan megkönnyebbült.

– Nos, mint mondta, ez a viselkedés jellemző a két-évesekre. Nem kétem, hogy ön tudja ezt, mindazonáltal segíthet, ha ön is helyes viselkedési mintát nyújt neki. Ha Theo azt látja, hogy ön bosszús vagy agresszív, azt fogja hinni, hogy az agresszivitás megengedett válasz a stresszre. Milyen tévéműsorokat is néz? Attól tartok, még a *Tom és Jerry* sem helyénvaló ebben a korban, legalábbis addig, amíg túl nem jut a verekedős korszakon. Ha pedig ön erőszakos videójátékokkal játszik...

– Nem játszom videójátékokkal – jelentettem ki határozottan. – Minden mástól eltekintve: nincsen rá időm.

– Ebben biztos vagyok. Épp csak nem mindig gondolunk rá, hogy milyen következményei lesznek az ilyesminek.

Mosolygott, de én szinte láttam a fejében a gondolatot: *otthonülő apa egyenlő agresszív kölyök*. Jane Tigmantól biztos nem kérdezné meg, hogy játszik-e *Call of Duty*-t.

– És az osztózáson is dolgozunk – tettem hozzá. – Felváltva választjuk ki, mi legyen az ebéd, meg hasonlók.

– Nos, kétségtelenül úgy tűnik, hogy ön a helyzet magaslatán áll. – Susy fölállt, mutatva, hogy a megbeszélésnek vége. – Nagyon odafigyelünk rá, és reméljük, hogy kinövi.

Érthető módon nem gondoltam a jó módúnak tűnő párra és az ingatlanközvetítőjükre, amikor eljöttem az óvodából. Theo miatt aggódtam, és hogy miért tart olyan sokáig megtanulnia, hogy szépen játsszon a többi sráccal. De így visszatekintve már biztos vagyok benne, hogy mire kiértem az utcára, ők már nem voltak sehol.

Ügyszám: 12675/PU78B65:

D. Maguire ESKÜ ALATT ÍROTT NYILATKOZATA

Alulírott Donald Joseph Maguire eskü alatt kijelentem, miszerint:

- 1.** Tulajdonosa és vezető nyomozója vagyok a londoni illetőségű Maguire Eltűnt Személyek Nyomozóirodának, amely évente kétszáz személy tartózkodási helyét kutatja fel ügyfeleink megbízásából. Nem reklámozuk magunkat. Munkáinkat személyes ajánlás nyomán kapjuk.
- 2.** A vállalkozás alapítása előtt rangidős nyomozója voltam a londoni Fővárosi Rendőrségnek. Tizenhárom éven át dolgoztam ebben a beosztásban, mielőtt felülgelői rangban távoztam.
- 3.** Az elmúlt augusztusban felkerestek Mr. Miles és Mrs. Lucy Lambert, Hayden Gardens 17, Highgate, N193JZ cím alatti lakosok azzal a megbízással, hogy kutassam fel a fiukat.

PETE

Otthon bekapcsoltam a kávéfőzőt, és felnyitottam a laptopomat. A kávéfőző Jura, a laptop csúcsszuper MacBook. Ehhez a két eszközhöz ragaszkodtam, amikor Maddie és én elkezdtuk komoly vitáinkat arról, hogy melyikünk marad itthon Theóra vigyázni, mihamarabb Maddie szülési szabadsága lejár. Az elképzelés az volt, hogy itthon dolgozom részmunkaidőben, legalább addig, amíg Theónak lesz helye az óvodában. Egy igazán jó számítógéptől és egy darálós kávéfőzőtől azt érezheti az otthonülő apuka, hogy ez most egy új lehetőség, egy lépés inkább fölfelé, mint lefelé a szakmában.

Holott én utálok ezt az *otthonülő apuka* kifejezést. Negatív értelmű ez a folyamatos melléknévi igenév, ellentéte a dolgoznak. A nőket az én helyzetemben senki sem nevezi otthonülő anyukáknak, ugyebár. Ők főállású anyák, ami rögtön pozitívabbnak hangzik. Komplet anyák, kompromisszumok nélkül. Az *otthonülő apuka* úgy hangzik, mintha túlságosan lusta vagy agorafóbiás lennék ahhoz, hogy kijöjjek a házból, és kerítsek magamnak egy tisztességes állást. Amit sokan így is gondolnak

titokban. Vagy, mint Maddie szülei, nem is annyira titokban. Az apja, egy ausztráliai üzletember, akinek politikai nézetei Dzsingisz kánétól valamivel kissé jobbra helyezkednek el a skálán, kereken kijelentette, hogy a lányán élösködöm. Bár ő valószínűleg így fogalmazná meg: *Az a fiú egy szemét strici.*

El kellett volna pakolni a reggeli után, szét kellett volna válogatni a szelektív hulladékot, el kellett volna rakni a játékokat, de miközben a Jura berregett és szörcsögött – darálta a kávébabot, habosította a tejet –, odatettem egy adag mosást, majd bejelentkeztem az ApaFejekre.

Most láttam DF óvodájában egy plakátot a március 7-i könyv világnapjáról. Huh! Valami ötlet? Nem akarnék kész jelmezt venni Sainosnál, mert a nyanyaság még jobban elítélne.

Perceken belül jött is a válasz. Van egy körülbelül százfős kemény magunk, amely gyakorlatilag egész nap online marad, két szülői feladat között vissza-visszatérve a fórumra. Amint az ember megszokta a belterjes tolvajnyelvet – *DF* vagy *DL* azt jelenti: „drága fiam” vagy „drága lányom”, *AP* azt, hogy „alapító posztoló”, *JR* a „jobbik részem”, *MEV*: „most észszerűtlen vagyok?” –, megnyugtató tudni, hogy itt kérdezhetünk, és láthatjuk, mit gondolnak mások.

Az egér a Graffalóból, öregem. Barna ing, fehér mellény, fülek egy hajpánton. Letudva.

Ez Honker6 volt. Visszaírtam:

Hajpánt? A te *DL*-ednek talán, de nálunk egy sincs a háznál.

Beírt Greg⁸⁷:

Mit szólnál Nyúl Péterhez? Kék kiskabát, papírfülek baseballsapkán, arcra festett bajusz?

Greg gyakorlatias, mint mindig. *Kedves*, válaszoltam, és törtem a fejemet, hogy részt vett-e Nyúl Péter valaha is a korához nem illő erőszakcselekményekben, amelyeket Susy, az óvoda igazgatója helyteleníthet. Óvatosnak kell lenni ezekkel a Beatrix Potter-könyvekkel.

Aztán csengettek, úgyhogy letettem a cappuccinómat, és elindultam ajtót nyitni.

A küszöbömön az a csoport állt, amelyet az óvoda előtt láttam. Az első gondolatom az volt, hogy valami félreértésről van szó, mert a mi házunk nem eladó. A második az, hogy mégsem az óvodai csoport az, illetve nem teljesen, mert a nő már nincs velük. Talán nem is lakást keresnek – lehetnek kortesek, sőt akár újságírók is. A harmadik gondolatom pedig, amely rögtön ki is szorított minden mást a fejemből, az volt, hogy így, amikor közelebből megnézhettem a fiatalabb férfit, aki nagyjából egyidős volt velem, már láttam, hogy kiköpött mása Theónak.

Fekete haja volt, amelyből egy rakoncátlan fürt a homlokába hullott, erős állkapcsa, mélyen ülő kék szeme – az a fajta sötéten vonzó, fiús külső, amely Theónál szívszorítóan édes, ám a felnőtteknél mindig a *síri* jelző kattan be tőle az agyamba, nem tudom, miért. Úgy 180 centi magas, vállas, markos. Atlétatermet. Ted Hughes írónak van az a fiatalkori képe, amelyen egy ugyanígy a jobb szemébe hulló tincs mögül fixírozza fölényesen a kamerát. Ez a hapsi arra emlékeztetett. Csiszolt gránit arc, de nem barátságatlan.

– Helló – mondta teketória nélkül. – Bejöhetünk?

– Miért? – kérdeztem bután.

– A fiáról van szó – felelte türelmesen. – Komolyan úgy gondolom, hogy jobb lenne odabent beszélni.

– Rendben. – A modora olyan energikus és céltudatos volt, hogy mire észhez tértem, már félre is álltam az ajtóból, holott közben már arra gondoltam: *Az ő gyerekeit üttötte meg Theo? Most leordítja a fejemet?*

– Ööö... kávé? – kérdeztem, és bevezettem őket a napaliba, azaz pár lépést hátráltam. Az utcabeliek többségéhez hasonlóan mi is lebontottuk a földszinti falakat, hogy legyen egy tisztességes méretű szobánk. Az idősebbik férfi a fejét rázta, de láttam, hogy a fiatalabb a cappuccinómra pillant. – Főzők frisset – tettem hozzá, arra gondolva, hogy a kávészünet mérsékelheti a készülődő veszekedést.

– Csak tessék. – Kínos várakozás következett, amíg a kávé habosítottam.

– Mellesleg Miles Lambert vagyok – tette hozzá, mikor végeztem. – Az úriember pedig Don Maguire. – Elvette tőlem a csészét. – Kösz. Leülünk?

Leültem az egyetlen fotelbe. Miles Lambert a díványra telepedett, óvatosan arrébb tolva közben a játékokat. Don Maguire az íróasztali forgószéket foglalta el. Láttam, hogy megcsodálja a MacBookomat.

– Ennek nincs könnyű módja – mondta Miles, amikor mindnyájan ültünk. Előredőlt, úgy kulcsolta össze ujjait, mint a rögbijátékos, aki büntetőre készül. – Nézze, ha rólam lenne szó, azt akarnám, hogy mondják a szemembe, süketelés nélkül, tehát ezt fogom én is tenni. De készüljön fel rá, hogy sokkot kap. – Nagy lélegzetet vett. – Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de Theo nem a maga fia. Ő az én fiam.

Leesett az állam. Gondolatok tülekedtek az agyamban. *Ez nem lehet igaz*, majd pedig: *Hát ezért néz ki úgy, mint Theo*. A hitetlenkedés, a sokk, az iszony megbénított.

Sajnos válsághelyzetben nem vagyok gyors; Maddie az, akinek fürgén vált az esze.

Maddie! Ó, Istenem! Csak nem azt mondja ez az ember, hogy viszonyuk volt? Erről van szó? Hogy...

A *felszarvaztak* szó, összes középkori rútságával egyetemben, sziklaként vágódott az agyamba. Maddie-nek és nekem voltak problémáink, csakúgy, mint minden párnak, és az elmúlt bő egy évben voltak olyan időszakok, amikor úgy éreztem, hogy távolodik tőlem. De ezt mindig Theo traumatikus születésének a számlájára írtam...

Theo születése. *Gondolkozz, Pete!* Theo csak két éve született. Vagyis ennek a viszonynak két és fél éve kellett volna zajlania. Ami úgyszólván lehetetlen. Maddie és én épp csak visszajöttünk Ausztráliából, ahol három éve megismerkedtünk.

Észrevettem, hogy Miles Lambert és Don Maguire engem figyel, várják, hogy reagáljak, és én még mindig nem szólaltam meg.

– Mit akar közölni velem? – kérdeztem zsidbadtan.

Miles Lambert egyszerűen megismételte:

– Theo nem a maga fia. Ő az én fiam. – Gondterhelten szegezte rám kék szemét. – Sajnálom. Tudom, hogy ez sokk. Kérem, nyugodtan szedje össze magát.

Don Maguire köhécselt, és hozzátette:

– Mindkettejüknek fia van, mint értesültem, koraszülöttek, akiket rövid időre elválasztottak az anyáktól, amikor átszállították őket a St. Alexander kórház újszülött-intenzív részlegébe. Elképzelhető, hogy ennek során valamikor rossz címkék kerültek a rossz babákra. Legalábbis jelenleg ez az elméletünk.

Kettős tagadás!, ordított rám a szerkesztő. *Rossz címkék kerültek a jó babákra, te kretén!* Ez is azt mutatja, hogy válságos pillanatokban a legbizarrabb dolgok jutnak az ember eszébe.

PETE

– Tehát úgy gondolja, hogy *maguknál* van a *mi* fiunk. Már-mint a vér szerinti fiunk. – Ebben a káoszban csak ebbe tudtam kapaszkodni.

Miles Lambert bólintott.

– David. Davidnek neveztük el.

– És most... – *Mi lesz?*, akartam kérdezni, de az agyam egyszerűen nem állt rá a mondatra. – Honnan tudja? Már-mint hogy a babákat kicserélték.

Miles Don Maguire-re mutatott.

– Ez az ember magánnyomozó. Felkutatja az eltűnt személyeket.

– De honnan tudja? – makacszkodtam.

– Voltam olyan bátor elhozni az óvodából egy olyan tárgyat, amelyen rajta volt Theo DNS-e – mondta bocsánatkérően Don Maguire. – Nagyon sajnálom, hogy ezt kellett tennem, de meg akartuk kímélni ettől a megpróbáltatástól, amennyiben van rá esély, hogy tévedtünk.

Beszéd közben kivett valamit egy bélelt borítékból. Theo csőrös pohara volt, az, amelyikről az óvodában azt mondták, hogy elveszett.

– Tegnap küldték meg a teszt eredményét – szólt közbe Miles. – Minden kétség ki van zárva.

Don Maguire olyan óvatosan helyezte el a csőrös poharat az íróasztalomon, mintha a legvékonyabb csontporcelánból készült volna. – Ezt most természetesen szeretnénk visszaadni.

– Jézusom. *Jézusom!* Maguk teszteltették a fiam DNS-ét az engedélyem nélkül...

– Nos, technikailag az én fiam, de igen, elnézést kérünk, amiért erre volt szükség – mondta Miles.

Az én fiam. A szavak dübörögtek a fejemben.

– Itt egy példány a teszt eredményéből önnek is – tette hozzá Don Maguire. Elővett az iratgyűjtőjéből egy borítékot, és elhelyezte a pohár mellett.

– Ahogy Mr. Lambert mondja, minden kétség kizárva. Theo az ő vér szerinti fia.

Theo. Nem fogtam fel, mit jelenthet ez az ő számára. A fejemet fogtam.

– Mit javasol, mit csináljunk most? – sikerült kinyögnöm. – Mit akar, mi történjen most?

Ismét Maguire válaszolt.

– Kérem, Mr. Riley, értsük meg egymást. Nem javasolunk semmi speciálisat. Az ilyen esetek annyira ritkák, nagyon kevés precedens van – mármint jogi precedens. Bizonyosan nem automatikus előírás a családjogi bíróságok bevonása. Az a legjobb, ha a szülők egymás közt dolgoznak ki egy megoldást.

– *Megoldást?*

– Hogy lesz-e csere, vagy maradnak, ahogy vannak.

A kopár, kétbites szavak megálltak a levegőben.

– Mint mondtam, ez nagy sokk – tette hozzá bocsánatkérően Miles. – Az volt nekem és Lucynek is, de nekünk nyilvánvalóan több időnk volt megemészteni. Most semmit sem kell mondania. És természetesen kérnie kellene tanácsot.

Csak bámultam rá. Abból, ahogy mondta, megértettem, hogy ő már beszélt ügyvéddel.

– Pereljük a kórházat – tette hozzá. – Nem a St. Alexandert, hanem azt a magánkórházat, ahol Lucy szület. Talán csatlakozhatnának hozzánk, de... mint mondtam, ez még további megbeszélés tárgya. Nem kell rohanni.

Pillantásom megállapodott a lába mellett néhány piros Duplo-kockán. Theo csak reggel rakta össze őket géppisztollyá, de rögtön szét is hullott, amikor túláradóan lelkes lödözéssel próbálta meggyőztetni törekvésemet, amellyel rá akartam venni a fogmosásra. Összeszorult a szívem a szeretettől – és a rettegéstől is az előttünk megnyíló szakadék peremén.

– Szeretne látni egy képet Davidről? – kérdezte Miles.

Csak bólintottam, mert nem bírtam szólni. Miles egy fotót vett ki a belső zsebéből, és a kezembe nyomta. Etetőszékben ülő kislányt ábrázolt. Finom arca, szőke haja, világosbarna szeme volt. Rögtön feltűnt, mennyire hasonlított Maddie-re.

– Megtarthatja, ha akarja – mondta. – És ha esetleg kaphatnék egyet... Theóról...

– Természetesen! – hallottam a hangomat. Körülnéztem, de az összes képem a telefonomon volt, kivéve azt az egyet, amelyet valaki egy születésnap után küldött. Azt mágnessel felraktam a hűtőszekrényre. Theo kalóznak öltözve, szemkötővel, háromszögletű kalapban, amint rászégezi kartonból készült kardját a kamerára, és a szeme vásottan ragyog. Levettem, odaadtam Milesnek.

– Kösz.

Tanulmányozta egy pillanatig, és a tekintete ellágyult.

– Ez pedig én vagyok – tette hozzá erőlesen, egy névjeget nyújtva felém. – Mobil és e-mail-cím. Keressen meg, ha leülepedett magában a dolog, rendben? És természetesen ha megvitatta Madelynnel. Abszolúte nem akarom erőltetni, de – itt vagyok. Itt vagyunk mindketten.

Don Maguire-re pillantott, és átfogalmazta a pontosság kedvéért:

– Mármint én és Lucy. Donnak, gondolom, nincs több szerepe a dologban.

A névjegyre néztem. *Miles Lambert, vezérigazgató, Burton Befektetés*. Egy iroda címe London központjában.

Miles felvett egy habszivacs futball-labdát a padlóról, és kísérletképpen megszorította.

– Sportember, igaz? – kérdezte hanyagul. – Ezt el tudja már kapni?

– Legtöbbször igen. Nagyon fejlett fizikailag. Kissé *túl-ságosan* is, bizonyos értelemben.

Miles kérdőn felvonta a szemöldökét. Megmagyaráztam:

– Néha kissé harcias a többiekkel az óvodában. De dolgozunk rajta.

– Harcias? Nos, én nem aggódnék túlságosan a maga helyében. Én ugyanilyen voltam az ő korában. Jól jött később a rögbipályán. Akkor senkit sem hallottam panaszkodni.

Volt valami a hangjában – valami gyengéd, csaknem tulajdonosi –, ami rádöbbentett, hogy nem csak dumálok egy másik apával egy partin. A fiam apjával beszélgettem. Az *igazi* apjával. A világom most állt a feje tetejére, és soha többé semmi sem lesz ugyanaz.

– Át kellene ugraniuk hozzánk – mondta éppen Miles. – Hogy rendesen bemutatkozhassunk egymásnak. Ha már megemésztették ezt.

Próbáltam válaszolni, de nem jöttek a szavak. Volt egy kínos pillanat, amikor attól féltem, hogy összeroppanok. Miles úgy tett, mintha nem venné észre. Fölemelte a képet, amelyet tőlem kapott.

– Ezt minden esetre köszönöm. Lucy örülni fog. Ezen már el lehet indulni.

A zakója zsebébe dugta a képet, aztán a kezét nyújtotta. A kézfogása száraz és határozott volt.

– Próbálgasson ne aggodalmaskodni. Értelmes emberek vagyunk. Borzasztó dolog történt, de most az a fontos, miként fogjuk lerendezni. Őszintén hiszem, hogy rátalálunk a legjobb megoldásra. Most egyelőre békén hagyjuk magát.

Don Maguire is kezét rázott velem, aztán hirtelen egyszer csak elmentek. Miles Lambert nem nyúlt a kávéjához. Kiöntöttem a mosogatóba. A mosógép sípolt, odamentem, hogy kinyissam. Automatikusan kihúzgáltam a vizes ruhákat. Mintha valami transzfélében lettem volna. Theo egyik pólója volt a kupac tetején – mustárszínű, az elején keresztben az „én kétéves vagyok, mi a te mentséged?” felirattal. Egy pillanatig szinte éreztem a tenyeremben meleg kis testet, rúgkapálását, apró bordáinak ismerős izgás-mozgását, miközben felültem a nyakamba. Könnyek csípték a szememet, és a mellem zihált, de tudtam, hogy nem eshetek szét, még nem. Fel kellett hívnom Maddie-t.

Ügyszám: 12675/pu78b65:

D. Maguire ESKÜ ALATT ÍROTT NYILATKOZATA, folyt.

4. Ügyfelemmel, Miles Lamberttel együtt meglátogattam Mr. Riley-t otthon, ahol tudattuk vele, hogy a gyermek, akit a fiának hitt, valójában az ügyfelem fia, míg viszont a gyermek, akit az ügyfeleim nevelnek, vélhetőleg Mr. Riley fia.
5. Mr. Riley-t érthetően felzaklatta ez a hír. Az ezt követő megbeszélés során többször könnyekben tört ki.
6. Miközben visszanyerte önuralmát, kihasználtam az alkalmat, hogy megfigyeljem a környezetet. Ezt megkönnyítette a tény, hogy kis helyiség volt: a nappalit, a játékszobát, a konyhát és az ebédlőt egybenyitották azzá a helyiséggé, ahol ültünk.
7. Több jel arra utalt, hogy Mr. Riley-nek problémát jelent a háztartási munka. Az asztalon piszkos táányérok, tálcák és egyéb konyhai eszközök voltak. Szennyes ruhák heverték szétszórva a bútorokon, és a konyhában két üres borosüveg állt a padlón. Mikor egy pillantást vetettem Mr. Riley számítógépére, észrevettem, hogy

a böngésző egy kizárólag férfiaknak szóló internetes fórumon van megnyitva, ahol láthatólag a neveléshez kért segítséget. (Az ezt követő nyomozás megerősítette, hogy Mr. Riley 85Homedad álnéven több mint 1200 posztot rakott fel hasonló témában.) Egy másik böngésző egy videójátéknál volt megnyitva, amelyet félbeszakítottak. Noha LinkedIn-profilja szerint Mr. Riley szabadúszó újságíró, sem erre, sem más folyamatban levő újságírói munkára nem láttam bizonyítékot.

- 8.** Ügyfelem többször biztosította Mr. Rileyt, hogy ő és a felesége megbeszélésekkel és észszerű kompromisszummal próbálják megoldani ezt a helyzetet. Mr. Riley nem reagált ezekre az ígéretekre. Amikor viselkedése kezdett ellenséges lenni, távoztunk.

MADDIE

Értekezleten voltam, egy Doritos-reklám szereplőválogató felvételeit néztük át az ügyfelekkel, amikor megvillant a telefonom. Parázs vita folyt éppen: a rendező ingerült, független, mélabús tizenéveseket akart, az ügyfél egészséget és mosolygást, legalább százszor vezettem már le hasonló vitákat, és éppen kezdtünk volna eljutni valahova a rendező harmadik alternatíváját illetően, ami ugyanakkor az ügyfél második alternatívája is volt, amikor bejött a hívás. A kijelzőre pillantottam. Pete. Pontosabban Peter Riley. Mikor négy éve először találkoztunk, az este végén beírtam a telefonkönyvembe a családi és az utónevét, és valamiért sose jutottam el odáig, hogy módosítsam valami kevésbé hivatalosra.

Mivel a telefont elnémitottam, az üzenet a hangpostára ment. Ám Pete azonnal bontotta a vonalat, és ismét csörgetett. Ez a mi jelünk arra, hogy sürgős a dolog, úgyhogy elnézést kértem, és kiosontam az értekezletről, hogy visszahívjam Pete-et.

– Nincs semmi baj, Theo jól van. Az óvodában van. Csak... – Két hangos lélegzetvétel. – Épp most járt itt egy

ember egy magánnyomozóval. Azt állítja, hogy a babáinkat valahogyan összecserélték az újszülöttintenzíven. Vagyis úgy gondolja, hogy a kisfiú otthon náluk a mienk, és Theo... Theo...

Egy percbe telt, hogy felfogjam, mit mond.

– Az ellenőrizhető – mondtam. – DNS-teszttel.

– Már megcsinálták. Hagyott nálunk egy példányt. Mad, ez a tag pont úgy néz ki, mint Theo. – Szünet. – Azt hiszem, igazat beszél.

Nem válaszoltam. Mindannak ellenére, amit Pete mondott, nem igazán hittem neki. Ilyesmi egyszerűen nem történik meg. Kell lennie más magyarázatnak. Ám Pete észrevehetően porig volt sújtva, és szüksége volt rám. Gyorsan döntöttem.

– Megyek haza.

Benéztem az üvegfalon a tárgyalóba. A monitoron egy hihetetlenül rózsás arcú, tizennégy éves kamaszlány mímelte a megilletődött ujjongást a gabonapelyhes tasakja fölött. A szakmai etikett megkövetelte, hogy menjek vissza, kérjek elnézést, magyarázzam el az ügyfeleknek, hogy családi válsághelyzet állt elő; nem, semmi életveszélyes, de jobb lesz mennem. Mégsem így tettem. Szinte öntudatlanul állítottam fel a fontossági sorrendet. Küldtem egy SMS-t az egyik munkatársamnak, megkértem, hogy vegye át a helyem, aztán kimentem az épületből.

Amikor terhes voltam, mindig azt hittem, hogy én leszek az elsődleges gondviselő. Végül is rajtam múlt az egész baba – a terhesség véletlen volt, az időzítés minden értelemben rossz. Még az abortusz is szóba került, noha láttam Pete-en, hogy viszolyog az ötlettől, és idővel bevallottam, hogy magam is viszolygok tőle; nem mindig vagyok olyan kemény és gyakorlatias, amilyennek a barátaim szeretnek beállítani. Ám a nemzetközi reklámügynökség, amely

fizette a költözésem költségeit Sydneyből Londonba, egy év magán egészségbiztosítást is hozzácsapott a csomaghoz, és mikor ellenőriztem, anyaságit is találtam benne. Vagyis ahelyett, hogy egy zsúfolt állami kórházban szülném meg a gyereket, világra hozhatom a Harley Street egyik magánkórházának viszonylagos fényűzésében, ahol van áldozatos szülésznő, kérésre császármetszés, orvosi tanácsadás a nap huszonnégy órájában, és szülés utáni regenerációs program. Persze egy tejben-vajban fürösztött luxusszülés kilátása rémes indok az anyaságra – de miért ne lehetne indok egy olyan baba megtartására, aki már létezik?

Így visszanézve azt hiszem, már eldöntöttem, hogy megtartom, csak valamilyen igazolást kerestem hozzá. A munkahelyemen persze kínos volt bejelenteni – nem egészen négy hónapja dolgoztam az új állásomban, amikor közöltem, hogy távozom egy évre –, de voltak elég felnőttek tudomásul venni, hogy mivel úgyszincs választásuk, akár örvendezhetnek is a gólyahírnek, és biztosíthatnak róla, hogy az állás betöltetlenül vár, amíg visszajövök.

Röviden, minden úgy festett, hogy nevetségesen jól alakulnak a dolgok. Csakhogy az isteneknek más elképzeléseik voltak.

A huszonhetedik hétben jártam, amikor elmentünk Pete-tel Andy és Keith esküvőjére. Ha az ember nem tombolhat egy megleglagzin, akkor hol tombolhat? Később ezzel kínoztam magam. A pohár pezsgő tette, amelyet megengedtem magamnak beszéd közben? A szilaj tánc Aretha Franklinre és Madonnára a zsúfolt parketten? (Ha meghallom a „Respect”-et, a mai napig kiráz a hideg tőle.) A hanyatt esés a női vécéből kijövet, amikor elbotlottam a sötétben a sátorkötélben? Az orvos azt mondta, hogy valószínűleg egyik sem okozhatta, de mivel nem tudta, mitől van, hogy lehetett ebben ennyire biztos?

Másnap reggel szörnyű fejfájással ébredtem, de ezt a pohár pezsgővel magyaráztam, amelytől elszoktam. De

arra is rádöbbsentem, hogy már egy ideje nem érzem a baba mozgását, és amikor kidobtam a taccsot, valahogy másmi-lyen volt, mint a reggeli hányások az első trimeszterben. Így hát – vasárnap lévén, és mert várt ránk egy ugrásra kész magánkórház a Harley Streeten, tapasztalt szülésznőkkel, akikhez bármikor bekopogtathattunk – Pete azt javasolta, vizsgálta meg a babát, és utána villásreggelizzünk a Marylebone High Streeten.

Mint kiderült, az a villásreggelizős terv mentette meg a babánk életét.

A „csak csinállok egy gyors ultrahangot” átváltozott „csak szólok a doktornak, hogy nézze meg”-gé, majd váratlanul megrántottak egy vörös zsinórt, amit addig észre sem vettem a szoba sarkában, és hirtelen emberek vettek körül. Valaki azt ordította: „Készítsék elő a műtőt!” Kérdésekkel bombáztak, miközben leszedték rólam az ékszereimet – a vietnámi karkötőmet sose kaptam vissza –, és belém dugtak egy katétet. Valaki más mértéket vett – ezt kapják ki! – a lábamról a zoknihoz, Pete-nek szóltak, hogy mosakodjon be, és öltözzön át műtőruhába, ha jelen akar lenni a sürgősségi császármetszésnél, amelyet mindjárt végrehajtanak rajtam a váratlanul fellépő terhességi toxémia miatt. Belém szúrtak egy injekciót, hogy segítse a baba tüdejét, és egy infúziót, hogy segítsen valami mást, nem értettem, mit. Aztán megjelent egy sebész, egy pillantást vetett az EKG-ra, és egyetlen szót mondott: „Most.” Aztán minden belemosódott a folyosók, az arcok és az elhadart magyarázatok kátyvaszába. Nem volt idő az epidurálisra, mondta egy másik orvos. Másodpercekkel később öntudatlan voltam.

Csend volt, amikor magamhoz tértem a lábadozóban. Síró baba sehol, Pete sehol, csak egy gép sípolt, és egy orvos nézett le rám.

– A babája él – mondta. – Kisfiú.

Hála Istennek!

– Láthatom? – sikerült kinyögnöm.

Az orvos – legalábbis azt hiszem, orvos volt, én csak két névtelen szemet láttam a műtős maszk fölött – a fejét rázta.

– Vitték egyenesen a NICU-ra, különleges mentőautóval. Nagyon kicsi és nagyon elesett.

A NICU akkor semmit sem mondott nekem, de nem sokára túlságosan is járatos lettem a sürgősségi újszülöttellátás szintjeiben. A neonatológiai intenzív osztály a legmagasabb fokozatot jelenti.

– Elesett? Mitől?

– Az ennyire idő előtt született babáknak nagyon nehéz lélegezniük támogatás nélkül. Valószínűleg lélegeztetőkészülékre kell tenni, hogy segítse a tüdejét. – Rövid szünetet tartott. – Lehetséges, hogy oxigénhiányos.

– Az mi? És végzetes? Életben marad?

Ebből az emberből, akit sose láttam, és sose fogok látni, csak a kedves barna szemére emlékszem, noha udvariasan lehúzta a maszkját, mielőtt azt mondta szelíden:

– Ez azt jelenti, hogy a baba agya nem kap elég oxigént. Ám a St. Alexander neonatológiai részlege nemcsak a legjobb hely most a számára, de nagyon is közel van. Ha valahol segíthetnek rajta, akkor az a St. Alexander.

Iszonyodva meredtem rá. Most értettem meg, hogy ez a hotelszerű sikkes magánklinika nemhogy nem a legjobb hely a gyermekszülésre, de kimondottan rosszul felszerelt az enyémhez hasonló vészhelyzetekhez.

Minden félresikerült. Az a nyomasztó érzésem támadt, hogy cserbenhagytam a babámat. Még tizenhárom hétig kellett volna őriznem magamban, az istenit! Én voltam a létfenntartó berendezése. Ehelyett a testem kivetette magából, kiköpte egy világba, amelyre még nem készült fel.

– Hol van Pete? – krákoztam.

– A férjének el kellett mennie a babával. Sajnálom, de nem volt ideje elbúcsúzni.

Nem szükséges elbúcsúznom Pete-től, akartam mondani, és különben sem vagyunk házасok. De aztán észbe

kaptam. Az orvos úgy értette, hogy *nem volt idő elbúcsúzni a babától*. Mire meglátom a fiamat, halott és hideg lesz.

Sírni kezdtem, peregtek a könnyeim, miközben a másik végemen az orvos megvizsgálta a méhemet; a harag, a megbánás és a veszteség könnyei voltak a parányi lényért, aki bennem volt, és most meg fog halni, mielőtt az anyja a karjaiba vehette volna.

MADDIE

Kérdések milliói fortyogtak az agyamban, amikor kijöttem a földalattiból a Willesden Green-i megállóban, ezért ismét felhívtam Pete-et, miközben legyalogoltam az utolsó negyedmérföldet a házunkig.

– A helyzet az, hogy nem hiszem el, hogy két babát így összecserélhetnek egy olyan helyen, mint a neonatológiai intenzív – mondtam. – Theo inkubátorban volt egész idő alatt, és azok a mindenféle drótok lógtak ki belőle. Valamint elektromos azonosító volt az egyik lábán. Egyszerűen nem történhetett meg!

– Miles mondott valamit, hogy nem a St. Alexandert perelik, hanem a magánkórházat, ahol a felesége szült. Talán ez lehet a magyarázat.

Ez hihetőbben hangzott. Ha két nagyon fejletlen koraszülött baba érkezett egyszerre a St. Alexanderbe, talán elcserélték őket, mielőtt személyazonosítót tehettek volna rájuk. Végül is ez reális lehet.

– De nem voltál vele egész idő alatt? Tedd le, a bejáratnál vagyok.

Pete kinyitotta az ajtót, és közben leengedte a mobilt.

– Nem az egész idő alatt. Olyan sokan dolgoztak rajta – csatlakoztatták a csöveket, vért vettek... Később pedig találtak nekem egy szobát, ahol alhattam. Még azt sem vettem észre, mikor került a címke a lábára.

Az ajkát harapdálta, a tekintete űzött volt. Tudtam, mire gondol.

– Valamikor aludnod is kellett, Pete. Több hétig voltunk ott.

– Nem megy ki a fejemből, hogyhogya nem vettem észre? Hogyhogya a mi babánkat elcserélték egy másikkal, és én még csak ki sem szúrtam?

– Mert az az igazság, hogy eleve egyik sem nézett ki úgy, mint egy kisbaba – mondtam szárazon.

Pete rám pillantott. Még ma sem akaródnak beszélnie arról, ahogyan reagáltam a koraszülöttintenzívre.

– De te megérezted, Mads – mondta halkán. – Nem volt benned anyai szeretet Theo iránt. Még morfondíroztál is, hogy csakugyan a mi babánk-e. Vagy valamilyen szinten *tudtad*.

Haboztam, aztán a fejemet csóváltam.

– Nem azért volt nehéz kötődnöm hozzá, mert nem a mienk volt, hanem azért, mert egyáltalán nem olyan volt, mint az a baba, akit mindig is elképzeltem magamnak. Egyik sem volt olyan. Ugyanazt éreztem ott az összes baba iránt. Egyszerűen... egyszerűen *undorodtam* tőlük valahogy.

Legalábbis mindig ezt mondtam magamnak. A „*rettene-tes anya vagy*” és a „*neked valami bajod van*” szövegekkel együtt. De most, függetlenül attól, amit Pete-nek mondtam, muszáj volt azon rágódnom: tudtam volna egész idő alatt, hogy valami mással van itt a baj?

Az első képem a babámról egy szemcsés felvétel volt, amelyet Pete akkor küldött, amikor még a lábadozóban voltam. A valamelyik orvos vagy nővér vállá fölött készült

fotó egy kicsi, halvány alakot mutatott az inkubátorban, a parányi testre erősített csövek és szelepek karácsonyfáját. A baba mellkasát buborékfóliához hasonló valamibe burkolták, amelyből újabb csövek ágaztak ki – később jöttem rá, hogy az orvosok hűtötték, készakarva idéztek elő hipotermiát, hogy mérsékeljék az agyi ödémát. Az orrába is csöveket ragasztottak. Girhes volt, beteg volt, szinte nem is volt ember.

Kilencéves voltam, amikor megellett a családi labradorunk, Maya. Öt kölyke élt és egészséges volt, de aztán hosszú szünet következett, olyan hosszú szünet, hogy azt hihettük volna, Maya végzett, ha nem szenvedett volna olyan feltűnően. Végül kipottyant belőle az utolsó kölyök, egy szőrtelen, parányi kukac. Gyorsan kiderült, hogy nem elég erős átküzdeni magát a testvérek közelharcán valamelyik csecsbimbóért, az anyja pedig sose igazgatta helyzetbe úgy, ahogy a többiekkel tette. Én leszededgettem a kiskutyákat a legjobb csecsről, és a helyükre tettem a vakarcsot, hogy rávegyem a szopásra, amit ő sehogy sem fogott fel. Két nappal később elpusztult.

Mikor megláttam azt a fotót a mobilomon, még inkább meg voltam győződve róla, hogy mire utolérem Pete-et a St. Alexanderben, a babám halott lesz. Egyfolytában az orvos szavai peregtek az agyamban: *Nagyon elesett.*

Még mindig a képet bámultam, amikor Pete hívott.

– Kiugrottam – lihegte –, az intenzíven nem engedélyezik a telefonálást. Csak ellenőrizni akartam, megkaptad-e a fotót.

– Meg.

– Jól vagy?

– Meg fog halni, ugye? – kérdeztem zsibbadtan. Irreális érzés volt fennhangon kimondani ezeket a szavakat. Huszonnégy órája még a barátainknál ünnepeltük a házasságukat, három hónappal a szülés kiírt ideje előtt, most pedig anya voltam a haldokló gyermekem ágyánál.

Pete higgadtan beszélt, de a hangján éreztem, milyen erőfeszítésébe került.

– Nem szükségszerűen, Mads; vannak itt babák, akik még nála is kisebbek. Azt mondják, hogy most három kritikus nap következik. Ha azokon túl lesz, akkor van esély.

– Hosszú csend. – Akarod, hogy visszamenjek?

– Nem. Maradj mellette. Valamelyikünknek ott kell lennie.

– Oké. Csak azt akarják, hogy hozzak tőled egy kis előtejet. Két óra múlva nálad vagyok egy mellpumpával.

– Uramisten.

Eszembe sem jutott a szoptatás mechanikája, amikor én és a haldokló babám külön kórházban feküdtünk. Ám Pete előttem járt.

– Egyelőre lefagyasztják a tejedet. A köldökcsonkjába bevezettek egy csövet, amelyre rá van kötve egy infúzió. – Újabb szünet. – Kérdezik, hogy hogy akarjuk hívni.

Kell egy név a sírkövére. A gondolat hívatlanul csusszant bele az agyamba. Hirtelen hamisnak éreztem az összes felvetődött nevet, a mókás, vicces neveket, mint Jack és Sam és Ed, a pattogós, ruganyos, virgonc neveket. Egyiket sem bírtam elképzelni kőbe vésve, két dátum fölött.

– Mit szólnál a Theóhoz?

– Azt hittem, neked nem tetszik a Theo.

– Igen, úgy hittem én is.

– Rendben, legyen ez a neve.

– Akkor legyen Theo. – *Mert olyan nevet, amelyik tetszik, nem akarok olyan gyerekeknek adni, aki meg fog halni.*

Persze sokkban voltam. Theo pedig mégsem halt meg. Ahogy sorra szedegették le róla a fecskendő pumpákat, minden nappal megengedtünk magunknak egy kicsivel több reményt. Végül öt nappal később az orvosok

csináltak egy koponya CT-t és MRI-t, és közölték, hogy most már óvatosan optimisták.

Ami nem azt jelenti, hogy attól kezdve sörmeccs volt. Ha Pete átült az én ágyam mellé, az intenzív osztályról hozott hírei sűrűk voltak a *deszattól*, az *apnoétól*, a *braditól*, a babarészleg furcsa tolvajnyelvén, amelyben kezdtem túlságosan járatos lenni. A deszturáció a vér alacsony oxigénszintje, mert a koraszülött tüdeje magától nem tud rendesen dolgozni. Az apnoe a légzéskimaradás, mert bár a gép folyamatosan fújta az orrába a levegőt, Theo néha egyszerűen elfelejtette beszívni. A bradycardia a veszélyesen lassú szívverés, mert a szíve sokszor minden ok nélkül leállt. Ilyenkor a nővérek gyengéden vakargatták a talpát, vagy masszírozták a vállát, hogy ismét elinduljon. Kész varázslat, ahogy visszahozzák az életbe, mesélte Pete tágra nyílt szemmel.

Halogatják az elkerülhetetlent, gondoltam akkor.

Egy egész hétbe telt, hogy csatlakozhassak hozzájuk. A császármetszésem rosszul gyógyult, és bekaptam egy vírust – még ha járóképes is lettem volna, akkor se engedtek volna be a koraszülöttek osztályára, amíg át nem estem a fertőzésen. Ám idővel kerekesszékebe ültettek, és átküldtek taxival a St. Alexanderbe. A drága magánkórház olyan hanyagul lőcsölt rá az állami ellátásra, mintha kutyaszart kapart volna le a cipőtalpáról.

Azt hittem, felkészültem a neonatológiai intenzívra. Végül is Pete leírta, és láttam képeket a telefonomon. Ám semmi sem készíthetett föl a valóságra. Babakocsi nagyságú, elektronikus tartályok voltak ágyak helyett. Azokra a tudományos-fantasztikus filmekre kellett gondolnom, ahol embereket szállítanak az űrben – csak hogy azokban a filmekben a tartályok simák és futurisztikusak, itt viszont a drótok és eszközök bozótja fojtogatta mindet. Nyirkos meleg is volt, mint egy uszoda öltözőjében. Nem volt természetes megvilágítás, és némelyik tartály ibolyántúli

fényben izzott. Azok a babák besárgultak, amiatt kezelték őket, mint Pete később elmagyarázta. Ám leginkább a hangok sokkoltak. Nem volt sírás – a parányi tüdőktől csak nyávogás telt –, és a legtöbb babának csöveket dugtak fel az orrába és le a torkán, amelyek megakadályozták, hogy bármilyen hangot is kiadjanak. A neonatológiai intenzív az elektronikus csipogás, harangozás és kongás kakofóniájától visszhangzott. Később rájöttem, hogy ezek többnyire nem is riasztók, csak a gépek jelzik, hogy minden rendben, és a hangok eltéréseinek is megvan a maguk oka. Ahogy az anyajuhok felismerik a bárányuk bégetését a lármás legelő túlsó széléről, a nővérek is felismerik a pácienseik hangjait, és reagálnak minden változásra.

Fogalmam sem volt, melyik inkubátorban van az én babám. De aztán észrevettem Pete-et az egyik sarokban. A legtöbb tartály átlátszó volt, oldalukon nyílásokkal, mint a veszélyes anyagok kezelésére szolgáló gépeknél, ám Pete egy olyannál volt, amelynek a tetejét felnyitották. Fecskendőt szűrt egy csőbe, és a fecskendőben mintha tej lett volna.

– Oda – mondtam a portásnak, aki a kerekesszékeimet toltta.

Pete felnézett, és gyengéden mosolygott rám, de nem hagyta abba, amit csinált.

– Itt a mami! – mondta az inkubátornak. Odamentem, belestem a tartályba, és megláttam Theót.

Nagy pillanatnak kellett volna lennie. Mindenki úgy beszél az anyai kötődésről, az ömlengő szeretetnek arról a feneketlen kútjáról, hogy ha valamilyen okból nem érezzük azon nyomban azt az ellenállhatatlan egybeforrást a babánkkal, akkor valami baj lehet nálunk. Hát én nem éreztem. Én csak visszahőköltem. Valahogy azt szűrtem le Pete bizakodó híreiből, hogy Theo most már olyan, mint egy igazi baba. Ám ennek az idegennek az aszott arca százévesnek látszott, nem újszülöttnak. Sötét pihe borította

a vállát, mint egy kismajomét. A világ legparányibb pelenkáját viselte, és egy pokrócokból és ágyneműből rakott hevenyészett fészekbe bújttatták. Elektródákat tapasztottak a mellkasára, a bal lábán vörösen izzott egy mandzsetta – mint később megtudtam, az volt az oxigénérzékelő. Karja-lába vékony volt, akár a fogpiszkáló. Egy éhínség áldozatának a végtagjai.

Átlátszó műanyag cső vezetett az egyik pici orrlukába, ugyanaz a cső, amelynek a másik végébe Pete pumpálta nagy szeretettel az anyatejet.

– Azt nem egy ápolónőnek kellene csinálnia? – aggodal-maskodtam.

– Sok a dolguk. Különben is, szívesen csinálom. Hasznosnak érzem magam.

– Ellenőrizte a pH-t, Pete? – kurjantotta egy ír hang. Felnéztem. Sötét hajú, csinos ápolónő kiáltott egy közeli inkubátor mellől.

– Két egész öt!

– Ügyes! – dicsérte a nővér. Aztán, nekem címezve: – Csak nem anyuka?

Mindig sértette kissé a fülemet, hogy az orvosi személyzetnek minden anyja Anyuka, és minden csecsemő Baba, ahelyett, hogy *az* anyukát és *a* babát mondanának, de tudom, hogy ez csak az én szőrszálhasogatásom.

– Igen. Maddie vagyok.

– Isten hozta az intenzíven, Maddie! Tudom, hogy sok így elsőre, de a kis Theo igazán prímán halad! – Ír kiejtése *Tejau*-ra gyúrta át a Theót. – Pete pedig totál sztár volt! Bár minden férj ilyen ügyesen bánna a NG-csővel!

– Nem vagyunk házasok – mondtam gépiesen.

– Bocs, modortalan voltam. Szóval bár minden partner! De azért ne hagyja meglógni! Jó fogás!

Tudom, hogy ezzel a barátságos csipkelődéssel csak az elfogódottságomat próbálta oldani, de akkor is volt benne valami bősztító, talán azért, mert még mindig csődtömeg-

nek éreztem magam, amiért nem bírtam kihordani Theót. Aztán ott volt a tudat, hogy miközben én egy pihe-puha különszobában feküdtem, Pete csöndesen birkózott – nem, nem annyira birkózott, inkább *brillírozott* – itt, az újszülött-intenzívosztály brutális légkörében. Általában ki merném jelteni, hogy Pete nem brillírozik vészhelyzetekben. Ám ha olyan helyzetbe kerül, amely kitartást és elszántságot igényel, rögtön feltalálja magát. Büszkének és hálásnak kellett volna lennem, de csak még nagyobb büntudatot éreztem.

Pete látta, hogy a monitorokat nézem.

– Egy idő után kezd értelmük lenni – mondta.

Még csak eszembe sem jutott, hogy próbáljak értelmet találni bennük.

– Mire célzol?

A legközelebbire mutatott.

– A hullámvonal a szívverése, a nagy szám a percenkénti pulzus. Minden száznál kevesebb már bradi, és ha az történik, meg kell próbálnod beindítani a szívét egy ütéssel vagy paskolással. De az oxigén deszat szól a leggyakrabban. Ha látod, hogy az a szám csökken, ellenőrizd a vilát az orrában, mielőtt szólsz a nővérnek. Néha magától kicsúszik.

El sem tudtam képzelni, hogy ilyeneket csináljak.

– Fogtad már a kezében? – kérdeztem.

Pete bólintott.

– Csak egyszer, ma reggel. Korábban túlságosan ingadozott a testhője. Döbbenetes érzés, Mads. Persze vigyáznod kell a rengeteg cső meg kábel miatt. De mikor elnyújtózott a csupasz mellkasomon, és rám nyitotta a szemét, elbőgtem magam.

– Bőgtünk itt mind! – Ez megint az ír nővér volt, aki mosolyogva felnézett a másik inkubátorról. – Ez az egyik legjobb része ennek a szakmának: látni, amikor egy baba először kerül bőrre!

Egy méltatlan pillanatra ismét fellobbant bennem az ingerültség, amikor elképzeltem a csupasz mellű, könnyező Pete-et, és ezt a sötét hajú, csinos nővért, ahogy térdel mellette, ugyancsak sírva. De azért vigyáztam, hogy ne mutassam. Fontos, hogy jól kijöjjünk az itteni személyzettel. Így csak annyit mondtam:

– Alig várom!

PETE

Miközben Maddie a földalattin volt, végeztem egy gyors kutatást a laptopomon. Rövid ideig fontolgattam, hogy posztolok az ApaFejeken, mert általában ott tájékozódok, de aztán meggondoltam magam. Változatlanul kábán beírtam a keresőbe, hogy *Miles Lambert + Burton Befektetés*. Bejött Miles LinkedIn-oldala, de nem sokat mondott azon kívül, hogy három évvel idősebb nálam, a durhami egyetemre járt, az irodája a Berkeley Square-en van, és a hozzáértését *kiváló*nak minősíti tizenhat személy. Annyit legalább megerősített a LinkedIn, hogy nem valami szörnyű tréfáról van szó. A DNS-teszt, amikor megnéztem, ugyancsak hitelesnek látszott – számsorok és szakmai tolvajnyelv, az *Apaság valószínűsége: 98%* szavakkal megkoronázva.

Következőnek az *elcserélt babákra* kerestem rá. Nagyon ritkán fordult elő – vagy legalábbis nagyon ritkán derült ki az elcserélés. Az egyiptetjű ikrekét fedezték fel a leggyakrabban, vélhetőleg azért, mert két vadidegen hasonlósága hamarabb szemet szúr. 1992-ben a kanadai Brent Tremblay az egyetemen futott össze egyiptetjű fivérével, akit George Holmesnak hívtak. 2001-ben a Kanári-szige-

teken történt meg ugyanez egypetéjű ikrekkel, 2015-ben két egypetéjű ikerpár talált egymásra Bogotában. Ezeket az eseteket valaki összevetette az ikerszülések gyakoriságával az összlakossághoz képest, és ebből kiszámította, hogy a kevésbé feltűnő – vagyis nem iker – csecsemők elcserélésének aránya egy az ezerhez, körülbelül ugyanaz, mint a Down-szindrómáé.

Más gyerekcseréket a szülők válásánál, apasági teszttel fedeztek fel, mint az a virginiai Charlottesville-ben történt. Az esetben érintett gyerekek háromévesek voltak; a gyermekfelügyeleti csata évekig tartott.

2006-ban a Cseh Köztársaságban véletlenül elcseréltek két újszülött leányt, ami egy évvel később derült ki. A kislányokat a négy szülő egyetértésével fokozatosan összehozták az eredeti családjukkal.

Egy brit állampolgár fiát 2015-ben egy salvadori kórházban cserélték el. Egy év után ő is visszakerült a szüleihez.

Az országokban, ahol kiderültek gyerekcserék, a közfelháborodás hatására szigorúbb óvintézkedéseket – például kettős címkézést – vezettek be. Az Egyesült Királyságban nem ez volt a helyzet, ám mivel gyermekrablási kísérleteknél adódtak hasonló problémák, az állami kórházak őrzését átlagon felülinek tartották.

Azt sehol sem említették, hogy mi a helyzet a brit magánkórházakban.

Ám az rögtön szemet szűrt, hogy a gyerekek visszacserélése leginkább kor kérdése volt. Ha háromévesnél idősebbek voltak, amikor kiderült a csere, általában maradtak az aktuális családjuknál. Ha egyévesek voltak, vagy annál is fiatalabbak, általában visszatértek a vér szerinti családjukhoz.

De a kétévesek? Pontosabban a kétéves és kétheteseek? Ez a kor ijesztő szürke zónának tűnt.

Ismét hallottam Don Maguire szavait: *Bizonyosan nem automatikus előírás a családjogi bíróságok bevonása.* Az

a legjobb, ha a szülők egymás közt dolgoznak ki egy megoldást.

Ha nem tudunk kidolgozni valamit, az azt jelenti, hogy a bíróságnak kell döntenie? Egy törvényszéki száraz bürokratára dönt majd Theo sorsáról? Már a gondolattól is meghűlt bennem a vér.

Mindezt elmagyaráztam, vagyis inkább elhebegtem Maddie-nek, alighogy belül került az ajtón.

– De erre célzott az az ember? – kérdezte, szokása szerint azonnal a lényegre térve. – Komolyan azt gondolja, hogy vissza kellene cserélnünk őket?

– Nem mondta ki, de azt sem mondta, hogy ne tegyük. – Most tűnt fel, amikor utólag belegondoltam, hogy Miles Lambert feltűnően keveset beszélt.

– Talán tudta, hogy sok ez így egyszerre, és nem akart erőszakosnak tűnni – mutatott rá Maddie. – Mellesleg milyen?

– Rendesnek látszott – ismertem el. – Már amennyire annak látszhat valaki, aki ilyen hírt hoz. Azt mondta, tudja, hogy szörnyű sokk lehet – neki is az volt, amikor kiderítette.

– Na, ez már valami. De *hogyan* derítette ki? Miért jutott eszébe ránézni és azt gondolni: *Ez nem az én fam?*

Törtem a fejemet.

– Azt sem mondta.

– És valóban nem adott semmiféle támpontot ahhoz, hogy mit gondolnak?

A fejemet ráztam. Semmivel sem éreztem magamat jobban, mint a találkozásnál.

– De elvitt egy képet Theóról, hogy megmutassa a feleségének. És hagyott itt egyet Davidről.

– Láthatom?

Mentem a fényképért. Láttam, hogyan változik meg Maddie arca, míg nézi – először a meglepetéstől, aztán az akaratlan ellágyulástól.

– Épp olyan, mint te, ugye? – kérdeztem gyengéden.

– Kicsit. Különben szakasztott Robin ennyi idős korában. – Nem igazán ismertem Maddie fivéreit, akik mind Ausztráliában éltek. Robin, a legfiatalabb hiányzott neki a legjobban. Mélyet lélegzett. – Hűha. Szerintem igaz.

Sípolt a laptopom. Gépiesen felé fordultam. A LinkedIn értesített, amelyet megnyitva hagytam. *Miles Lambert csatlakozni akar a hálózathoz.*

Megmutattam Maddie-nek.

– Elfogadjam?

– Miért ne? Bármilyen történjék, kapcsolatban kell lennünk.

Rákattintottam az elfogadva szóra. Pár perccel később üzenetet jelzett a postafiókom.

Pete!

Köszönöm, hogy beszéltél ma velem, és még egyszer elnézést kérek, amiért betörtem az életedbe ezzel a csakis felkavarónak nevezhető hírrel. Nyilván meg akarsz beszélni Madelynnel, mielőtt döntést hoznál, de most, hogy letudtuk a kapcsolatfelvételt, azon gondolkodtunk Lucyvel, nem akartok átjönni hozzánk, hogy ezt megbeszéljük – és ugyanakkor találkozhattok Daviddal? Kizárólag rajtatok múlik, áthozzátok-e Theót, de mi boldogan találkozunk vele is.

Nehéz és borzasztó helyzet ez, de nem mi választottuk, és váratlanul ért mindnyájunkat, mégis remélem, hogy rájövünk, mi a helyes és a legjobb az összes érintettnek – mindekelőtt a gyermekeinknek.

Üdvözl:

Miles

– Jó kis levél – mondta Maddie, aki a vállam fölött olvasott. Hallottam a hangjában a megkönnyebbülést. – Valóban úgy hangzik, hogy nem akarnak ránk erőltetni semmit.

– Igen – mondtam kényszeredetten. Az e-mail nyájas hangneme ellenére úgy éreztem, már mozgásba lendültek a dolgok, amelyek fölött nincs több hatalmam. Amint találkozunk Daviddal, és Lamberték találkoznak Theóval, minden sokkal bonyolultabb lesz. A szerelvény kihúzott az állomásról, és nem én vezetem.